

Arrest

nr. 237 442 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 februari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 maart 2019 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 september 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 27 februari 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 8.09.2018 werd ingediend door:

Naam: I.

Voorna(a)m(en): B.

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Benin City

Identificatienummer in het Rijksregister: X

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

+ het kind: I. J. – Rijksregister X

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene dient een aanvraag gezinshereniging in in functie van de wettelijke samenwoning met de genaamde D. W. C. (RR: 42.02.03-281-40) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Het is reeds de zesde aanvraag van betrokkene om een verblijfsvergunning te verkrijgen.

Bij de huidige aanvraag legt de referentiepersoon als bewijs van zijn bestaansmiddelen zes rekeninguittreksels voor (dd. 21.02.2018, 22.03.2018, 23.04.2018, 21.09.2018, 24.10.2018 en 23.11.2018). Hieruit blijkt dat hij sinds september 2018 een pensioen ontvangt van € 930,64 (meest recente rekeninguittreksels).

Een attest van de Federale Pensioendienst ontbreekt, waardoor de dienst geen zicht heeft op de samenstelling van zijn pensioen. Uit een eerdere weigering dd. 12.11.2015 blijkt echter dat het pensioen van de referentiepersoon bestaat uit een rustpensioen als werknemer ($\pm \frac{1}{4}$ van het totale pensioenbedrag), een klein pensioenbedrag als zelfstandige en meer dan de helft uit een inkomensgarantie voor ouderen (IGO).

IGO echter kan niet mee in aanmerking worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, de inkomensgarantie voor ouderen betreft een niet-contributieve tegemoetkoming die volledig wordt gefinancierd door de overheid. De tegemoetkoming valt bijgevolg onder financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/Belgische Staat/overheid wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op maken. (auditoriaatsverslag nr A/A.222.387/XIV-37.440 Code: V-16-CP dd.22.02.2018)

Gelet de huidige samenstelling van het pensioen niet duidelijk is, is ook niet duidelijk hoeveel de huidige netto-inkomsten bedragen die mee in overweging zouden kunnen worden genomen.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat op basis van de voorgelegde stukken niet duidelijk is welk deel volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van

de wet van 15.12.1980 mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Verder legt betrokkene zelf ook een document voor als bewijs van haar bestaansmiddelen (Individuele rekening 2018 Synergie Belgium NV). Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017)

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en haar minderjarig kind dat haar vergezeld. Het is immers in het belang van het kind de situatie van de moeder te volgen. Het AI van betrokkene dient ook te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"De aanvraag van verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 8 september 2018 door verzoekster werd ingediend wordt geweigerd op 27 februari 2019.

Volgens de bestreden beslissing kan verzoekster geen verblijfsrecht verwerven overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet omdat de referentiepersoon niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Eerste onderdeel.

Verzoekster wenst te verwijzen naar de arresten nr. 189 891 van 19 juli 2017 en nr. 215 635 van 24 januari 2019 van uw raad waarin werd gesteld dat het niet in aanmerking nemen van de IGO bij het bepalen of er sprake is van vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen geen enige grondslag vindt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het stelsel van het leefloon en de financiële maatschappelijke hulp enerzijds en het stelsel van de IGO anderzijds hebben elk een afzonderlijk normerend kader, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de behandeling van de aanvraag en de toekenning van de prestaties en daarbij gelden aparte voorwaarden.

Aldus kan de IGO niet als leefloon of financiële maatschappelijke hulp worden beschouwd. Het gegeven dat de IGO wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en ontoereikende eigen bestaansmiddelen hebben, maakt niet dat deze uitkering gelijk is te stellen met een leefloon of als

dusdanig is te beschouwen. Het is verder op zich niet betwist dat de IGO niet valt onder de begrippen "kinderbijslagen en toeslagen", "inschakelingsuitkeringen" of "overbruggingsuitkeringen".

Ten overvloede merkt de Raad in bovenvermeld arrest nog op dat de term "kinderbijslagen en toeslagen" zeer onduidelijk is. In de parlementaire stukken ter voorbereiding van de wet van 4 mei 2016 is geen indicatie terug te vinden over de draagwijdte van het begrip "toeslagen". Het woord "toeslag" wordt in Van Dale gedefinieerd als "1. dat wat bij iets gevoegd moet worden, bv. geld; 2. extra loon". Gelet op de omstandigheid dat de term "toeslagen" samen met de term "kinderbijslagen" wordt gegroepeerd in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, kan worden aangenomen dat de wetgever met het eerstgenoemde begrip de uitkeringen bedoelde die de gewaarborgde gezinsbijslag vormen en die geen kinderbijslag zijn.

De gezinsbijslag omvat naast de kinderbijslag ook nog de leeftijdsbijslag en het kraamgeld, met inbegrip van de adoptiepremie. Het is duidelijk dat deze prestaties geen verband houden met de IGO.

Uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen dienen restrictief te worden geïnterpreteerd. In zoverre het hierbij zou gaan om een leemte in de wet, door de wetgever gecreëerd door het begrip "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels" uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te schrappen, wordt erop gewezen dat het de Raad niet toekomt om deze leemte zelf op te vullen.

De bestreden beslissing schendt artikel 40ter VW.

Tweede onderdeel.

Artikel 42 § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet luidt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

-De redenering dat de behoefteanalyse overbodig is omdat op basis van de voorgelegde stukken niet zou blijken welk deel volgens de voorwaarden van artikel 40ter VW mee in overweging kan worden genomen volstaat onmogelijk ter beoordeling en vervolgens afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging.

De verweerder stelt dat er een gebrek aan bewijs is om een onderzoek uit te voeren.

Het is aan de Minister of zijn gemachtigde om dit behoeftenonderzoek te voeren en overlegging te vragen van de documenten nodig voor deze analyse hetzij aan de aanvrager van gezinshereniging, hetzij aan de overheden.

Aan de verzoekster werd niet gevraagd om in dit verband bijkomende stukken omtrent de individuele situatie van het gezin voor te brengen, integendeel werden de documenten in verband met de persoonlijke financiële situatie van verzoekster uitdrukkelijk terzijde geschoven waar volgens de verweerder enkel rekening kon worden gehouden met de situatie van de Belg dewelke men vervoegt.

Men stelt de afwezigheid vast van elke actie van de zijde van de verweerder met het oog op een concrete behoefteanalyse.

Was dit wel gebeurd dan zou de verweerder hebben vastgesteld dat de verzoekster en zijn partner niet ten laste vallen van de openbare overheden en aldus minstens over afdoende bestaansmiddelen beschikken om in hun behoeften te voorzien.

Er werd geen rekening gehouden met de inkomsten van verzoekster die op korte termijn werk wist te vinden. Er werd geen rekening gehouden met de individuele rekening die ze heeft overgemaakt en waaruit blijkt dat het koppel beschikt over voldoende inkomsten.

Men verwijst naar het pensioen van de referentie persoon en stelt dat het niet duidelijk is hoe het is samengesteld en men dus geen behoefteanalyse kan doen terwijl uit de beslissing heel duidelijk blijkt dat de verwerende partij wél weet hoe het pensioen is samengesteld! De verwerende partij verwijst ervoor naar eerdere aanvragen.

-Verweerder heeft in de weigeringsbeslissing geen rekening gehouden met de inkomsten van verzoekster zelf.

Het staat vast dat de Belgische referentiepersoon naast zijn eigen inkomsten uit pensioen eveneens beschikt over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoekster.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet spreekt over het bepalen van welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en over het feit dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen. Het spreekt voor zich dat het feit dat de verzoekende partij eigen inkomsten heeft, een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de burger van de unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Bij het onderzoek van de behoefteanalyse moet de verwerende partij de eventuele inkomsten van de verzoekende partij zelf wel mee in rekening nemen, (zie Rw 217 944 dd 6 maart 2019)

-Door geen overlegging van de stukken te vragen, geen rekening te houden met de stukken die dan wel zijn overgemaakt en te veinzen geen kennis te hebben over de samenstelling van het pensioen, is niet voldaan aan de wettelijk verplichte behoefteanalyse die door de overheid moet gemaakt worden teneinde rechtsgeldig te kunnen beslissen tot het afwijzen van een verzoek om gezinshereniging op basis van art. 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande in acht genomen, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle feitelijke aspecten van de zaak, in strijd is met de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.”

2.2. De verzoekende partij voert in haar enig middel onder meer de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verwerende partij besliste in de bestreden beslissing dat het niet duidelijk is hoeveel de huidige netto-inkomsten bedragen die mee in overweging genomen kunnen worden om te kijken of de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt dat de samenstelling van het pensioen onduidelijk is en dat bij vorige aanvragen is gebleken dat een deel van het pensioen bestaat

uit een IGO, dat volgens haar niet meetelt voor de berekening van voornoemde bestaansmiddelen. Dit zijn de determinerende motieven van de bestreden beslissing.

Deze determinerende motieven luiden als volgt:

“Bij de huidige aanvraag legt de referentiepersoon als bewijs van zijn bestaansmiddelen zes rekeninguittreksels voor (dd. 21.02.2018, 22.03.2018, 23.04.2018, 21.09.2018, 24.10.2018 en 23.11.2018). Hieruit blijkt dat hij sinds september 2018 een pensioen ontvangt van € 930,64 (meest recente rekeninguittreksels). Een attest van de Federale Pensioendienst ontbreekt, waardoor de dienst geen zicht heeft op de samenstelling van zijn pensioen. Uit een eerdere weigering dd. 12.11.2015 blijkt echter dat het pensioen van de referentiepersoon bestaat uit een rustpensioen als werknemer ($\pm \frac{1}{4}$ van het totale pensioenbedrag), een klein pensioenbedrag als zelfstandige en meer dan de helft uit een inkomensgarantie voor ouderen (IGO). IGO echter kan niet mee in aanmerking worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, de inkomensgarantie voor ouderen betreft een niet-contributieve tegemoetkoming die volledig wordt gefinancierd door de overheid. De tegemoetkoming valt bijgevolg onder financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/Belgische Staat/overheid wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op maken. (auditoraatsverslag nr A/A.222.387/XIV-37.440 Code: V-16-CP dd.22.02.2018). Gelet de huidige samenstelling van het pensioen niet duidelijk is, is ook niet duidelijk hoeveel de huidige netto-inkomsten bedragen die mee in overweging zouden kunnen worden genomen.”

De Raad besliste bij arrest nr. 232 987 van 21 februari 2020 in Verenigde Kamers reeds dat de IGO wel degelijk moet meegerekend worden bij de berekening van voornoemde bestaansmiddelen.

Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals van kracht op het moment van de bestreden beslissing, bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° [...].

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.[...].”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, bepaalde in het Nederlands dat:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig*

procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden." (eigen onderlijning)

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, bepaalde in het Frans dat:

« Les dispositions du présent chapitre sont applicables aux membres de la famille d'un Belge, pour autant qu'il s'agisse :

- de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, qui accompagnent ou rejoignent le Belge;

- de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 4°, qui sont les père et mère d'un Belge mineur, qui établissent leur identité au moyen d'un document d'identité et qui accompagnent ou rejoignent le Belge.

En ce qui concerne les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, le ressortissant belge doit démontrer :

- qu'il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Cette condition est réputée remplie lorsque les moyens de subsistance sont au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3°, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale.

L'évaluation de ces moyens de subsistance :

1° tient compte de leur nature et de leur régularité;

2° ne tient pas compte des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires, à savoir le revenu d'intégration et le supplément d'allocations familiales, ni de l'aide sociale financière et des allocations familiales;

3° ne tient pas compte des allocations d'attente ni de l'allocation de transition et tient uniquement compte de l'allocation de chômage pour autant que le conjoint ou le partenaire concerné puisse prouver qu'il cherche activement du travail.

- qu'il dispose d'un logement décent qui lui permet de recevoir le ou les membres de sa famille qui demandent à le rejoindre et qui remplit les conditions posées à un bien immeuble donné en location à titre de résidence principale comme prévu à l'article 2 du Livre III, Titre VIII, Chapitre II, Section 2 du Code civil, et qu'il dispose d'une assurance maladie couvrant les risques en Belgique pour lui-même et les membres de sa famille. Le Roi détermine, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, la manière dont l'étranger apporte la preuve que le bien immeuble remplit les conditions requises.

En ce qui concerne les personnes visées à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1°, les conjoints ou partenaires doivent tous deux être âgés de plus de vingt et un ans.

Aux conditions mentionnées à l'article 42ter et à l'article 42quater, il peut également être mis fin au séjour du membre de la famille d'un Belge lorsque les conditions prévues à l'alinéa 2 ne sont plus remplies. » (eigen onderlijning)

Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de volgende middelen niet in rekening worden gebracht:

- middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen
- de financiële maatschappelijke dienstverlening
- de gezinsbijslagen
- de wachtuitkering
- overbruggingsuitkering
- de werkloosheidsuitkering wordt enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Het begrip “aanvullende bijstandsstelsels”, voorzien in het oude artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Zowel de IGO als de tegemoetkomingen voor gehandicapten (hierna: de TVG), vallen onder deze categorie van bijstand (S. BOUCKAERT, *Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985*, pagina 295 e.v., zie ook RvS 29 november 2016, nr. 236.566)

Echter dient opgemerkt te worden dat in de wettekst van het oude artikel 40ter in het Frans het woord “à savoir” werd gebruikt. “A savoir” wordt gebruikt om een lijst van zaken te specificeren door ze op te sommen (X, *Le petit Larousse*, Paris, Larousse, 2000, 921; dictionnaire de Français Larousse en ligne: <https://larousse.fr/dictionnaires/francais/savoir/71232?q=savoir#70460>). “A savoir” wordt in het Nederlands vertaald door “namelijk” (X, *Van Dale groot woordenboek Nederlandse-Frans*, Utrecht/Antwerpen, VBK Media, 2000, 874). De betekenis van namelijk is bij een opsomming te omschrijven als ‘te weten’. In de wettekst in het Nederlands wordt daarentegen de term “met name” gebruikt. “Met name” wordt in het hedendaags Nederlands vooral gebruikt om een of meer personen of zaken uit een groter aantal bij de naam aan te duiden; de betekenis is te omschrijven als “voornamelijk, in het bijzonder, vooral, overwegend, onder meer” (X, *Van Dale groot woordenboek van de Nederlandse taal*, vijftiende herziene editie, Utrecht/Antwerpen, VBK Media, 2015, 2519; Team taaladvies Vlaamse Overheid, <https://www.taaltelefoon.be/namelijk-met-name>). Met name en namelijk hebben bijgevolg een onderscheiden betekenis en vormen niet mekaar synoniemen. De opsomming die gegeven wordt na het woord “met name” is niet-limitatief. Daarentegen is de opsomming die na het gebruik van de term “namelijk” gegeven wordt limitatief.

Doordat er een verschillende terminologie gebruikt wordt in de Nederlandstalige en in de Franstalige wettekst en dit een invloed kan hebben op de draagwijdte van het begrip “aanvullende bijstandsstelsels”, dient de bedoeling van de wetgever te worden nagegaan aan de hand van de parlementaire voorbereiding.

Verschillende wetsvoorstellen liggen aan de oorsprong van de wet van 8 juli 2011 (*Parl.St.* Kamer, 2010-11, nr. 53-0443/018, 1 en volgende). Deze voorstellen namen vervolgens de vorm aan van een «globaal amendement», meer specifiek het amendement nr. 147 (*ibid.*, nr. 53-0443/014), dat de basistekst van die wet is geworden. Wat inzonderheid de voorwaarde betreft om te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die aan de Belgische gezinshereniger wordt opgelegd, vermeldt de verantwoording van het amendement nr. 147:

«De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen» (*Parl.St.* Kamer, 2010-11, nr. 53-0443/014, 26).

Deze verantwoording dient samen te worden gelezen met de verklaringen van de hoofdindienster van de amendementen nr. 162 en 169, die tot de wijziging van de artikelen 10 en 40ter van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 hebben geleid. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat het de wil van de wetgever is geweest om bij het invoegen van de bestaansmiddelenvereiste met de wet van 8 juli 2011, omwille van humanitaire overwegingen, een uitzondering te maken voor gehandicapten en bejaarden. De hoofdindienster heeft zich meermaals uitgesproken over de vereiste

van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de (Belgische) referentiepersoon. Zo stelde de hoofdindienster het volgende: *“Hij moet eveneens bewijzen dat hij over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, om te voorkomen dat hij ten laste valt van het OCMW. De bestaansmiddelen worden vastgesteld op 120 % van het leefloon, zoals bepaald bij de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Om humanitaire redenen laat het wetsvoorstel gepensioneerden en gehandicapte personen buiten beschouwing”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 53-443/018, 8-9). Ook verklaarde zij het volgende: *“Zo wordt bij de berekening van het totale inkomen geen rekening gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest kwetsbaren verdienen meer bescherming”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 53-443/018, 189) (eigen onderlijning). Ten slotte zette zij tijdens de plenaire zitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, met betrekking tot de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen het volgende uiteen: *“Uiteraard maken wij uitzonderingen voor kwetsbare groepen. Voor bejaarden bijvoorbeeld, komt niet alleen het pensioen in aanmerking maar ook de inkomensgarantie voor ouderen. Wij maken ook uitzonderingen voor gehandicapten. Bijstand voor gehandicapten komt wel in aanmerking”* (Hand. Kamer 2010-11, 26 mei 2011, 65).

Ondanks het feit dat in de Nederlandse tekst de woorden *“met name”* worden gebruikt, blijkt het dus niet de bedoeling van de wetgever te zijn geweest om ongelimiteerd elke vorm van aanvullende bijstand uit te sluiten bij het bepalen of de gezinshereniger over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Uit de voorbereidende werken van de wet blijkt meer bepaald dat de wetgever de TVG en de IGO niet heeft willen insluiten in het begrip *“aanvullende bijstandsstelsels”*.

Met de wet van 4 mei 2016 werd artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in die zin gewijzigd dat de met de wet van 8 juli 2011 ingevoegde woorden *“de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen”* als niet in aanmerking te nemen bestaansmiddelen werden vervangen door de woorden *“de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”*. De wetgever maakt bijgevolg geen gebruik meer van de zinsnede *“aanvullende bijstandsstelsels, met name”*.

De wetgever stelt nu uitdrukkelijk dat er geen rekening wordt gehouden met de middelen verkregen uit

- het leefloon
- de financiële maatschappelijke dienstverlening
- de kinderbijslagen en toeslagen,
- de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.
- de werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Op zich kan uit de opsomming weergegeven in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, zoals het luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing, niet duidelijk worden afgeleid of de wetgever de IGO al dan niet heeft willen uitsluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (*mutatis mutandis* RvS 18 maart 2019, nr. 243.962, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601). Bijgevolg dient er opnieuw te worden nagegaan wat het doel van de wetgever was.

Het ontwerp dat tot de wet van 4 mei 2016 heeft geleid beoogde *“de technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten [te] verbeteren die door de Senaat (‘dienst Wetsevaluatie’) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging”* en ook *“de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt”* (Parl.St. Kamer, 2015-16, nr. 54-1696/1, 6, zie ook: RvS 18 maart 2018, nr. 243.962 en 243.963). De wetgever heeft dus te kennen gegeven de doelstelling die werd nagestreefd door de vorige wet niet te willen wijzigen.

Doordat de doelstelling van de wet niet is gewijzigd, dient te worden aangenomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mee mag worden gehouden. Bijgevolg dienen de bestaansmiddelen verkregen uit de IGO en TVG in aanmerking te worden genomen. De opsomming in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, van de inkomsten die niet in aanmerking mogen worden genomen, betreft dan ook een uitzonderingsbepaling die zoals alle uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moet worden geïnterpreteerd. De Raad kan de verzoekende partij dan ook volgens in haar betoog op dat punt.

Ook de Raad van State kwam, op basis van een analyse van de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 reeds tot het besluit dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet toelaat de TVG waaronder de inkomensvervangende tegemoetkoming (hierna: de IVT), uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (RvS 18 maart 2019, nr. 243.962 en 243.963, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601).

Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 blijkt duidelijk dat het de wil van de wetgever is om de TVG en de IGO op gelijke voet te behandelen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing zoals hierboven weergegeven blijkt echter dat de verwerende partij van oordeel is dat zij de samenstelling van het pensioen niet kan nagaan, maar dat er een reële kans is dat een stuk van het pensioen bestaat uit een IGO, en die niet mag meegerekend worden bij de berekening van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij stelt dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de IGO niet in aanmerking dient te worden genomen bij het bepalen van de bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger.

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend en repliceert dan ook niet op de argumenten van de verzoekende partij.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk heeft gemaakt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 februari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU